

Дѣдо Димитъръ (зарадванъ, тупа другия старецъ по рамо). — Тъй а?.. Пъкъ азъ да не знамъ! (прекръства се). — Хайде Боже помагай! Че и ние да се съберемъ въ черква, както е било нѣкога.

Дѣдо Кузманъ. — Дето е текло — пакъ ще тече... И тукъ е било нѣкога храмъ. А храмъ, макаръ и срутенъ — храмъ остава... Кръстъ ли е — макаръ и отъ дърво — кръстъ си остава.

Дѣдо Димитъръ (замисленъ). — Тъй е, тъй, свато... Когато кръстъ се понесе отъ всички — той е несъкрушимъ: избивай хората — кръста си остава.

(Въ това време се явява свещеника, а следъ него молящитъ се).

Дѣдо Димитъръ видѣлъ, че нѣма време да отива при другитъ, оставя пилеңцето съ питата на общата трапеза. Въ това време мъже и жени носятъ отъ дъното кой каквото е приготвилъ и го оставятъ на месалчетата си.

Свещеникъ Стефанъ съ запалена вошеница въ ржка застава предъ сложената трапеза благославяйки: Благослови Господи вси ястия и пития. (После изгледва всички и като се въдворява мълчание — заговаря):

— Благочестиви християни, многомилостиви и многотърпеливи братя!... Не е отъ лани! Столѣтия това мѣсто е оброчище. Тукъ нѣкога дѣдитъ ни сж идвали скритомъ отъ око̀то на поганеца, а днесъ се криемъ отъ черенъ арапъ, да се срещнемъ, приказка да си кажемъ: — Че сме единъ народъ, че сме отъ единъ край... поробенъ край. При напасть, отъ радостъ — тукъ се срещаме. Тукъ се познаваме, че сме хора и едноплеменници. А трѣбва да се срещаме и да си спомняме, че сме българи, че сме хора. И всѣкога кога сме бивали еднодушни — злината е бивала сломявана, а радостъта се е чувствувала по-силно. Всѣкога пъкъ, кога вражди сж разядали братски гърди — злината е надвивала. Таквизъ раздори докараха провалата на царството ни и появата на